

VN-ambassadeurs

Coalitie voor Inclusie

“Ik blijf VN-ambassadeur tot mijn laatste dag en tot mijn laatste adem!”

Ingrid Gale van Kranen

VN-ambassadeurs

VN-ambassadeur Ingrid Gale van Kranen aan het woord

Coalitie voor Inclusie

Ingrid Gale van Kranen is een actieve VN-ambassadeur¹ met een bijzonder levensverhaal: opgegroeid in Zuid-Afrika, blind geworden door een motorongeluk, in 1993 verhuisd naar Nederland en getransformeerd van man naar vrouw. Bovendien heeft ze ook topsport in Nederland gedaan. Al jarenlang zet zij zich in voor inclusie en strijdt zij voor gelijkwaardigheid in de samenleving. Een aantal weken geleden kreeg Ingrid te horen dat ze ongeneeslijk ziek is. In de weken die ze nog te leven heeft, blijft zij strijden als VN-ambassadeur. In dit artikel vertelt Ingrid over haar leven, haar werk als VN-ambassadeur en haar inclusie-boodschap.

Levensverhaal

Het levensverhaal van Ingrid hoor je niet dagelijks. Ingrid is geboren in de woestijn in Zuid-Afrika en is opgegroeid op straat en deels in een kindertehuis in Afrika. Daar heeft ze van kinds af aan geleerd om voor haarzelf op te komen. Ze kreeg het voor elkaar dat de kerk haar school betaalde en heeft uiteindelijk een opleiding volbracht als ingenieur. Ze werkte op diverse plekken als ingenieur tot het noodlot toesloeg: ze werd in 1990 blind na een motorongeluk. Daardoor kon ze haar werk niet meer doen. Toen is ze voor de kost panfluit gaan spelen op straat. Nadat ze diverse keren was beroofd en overvallen, was de maat voor haar vol. Ze stapte naar de Nederlandse Ambassade en ging in 1993 naar Nederland. Na twee maanden in een opvangcentrum, is ze in Vught gaan wonen, waar ze nog steeds woont.

Eerste ervaringen in Nederland

Ingrid had haar enorme innerlijke kracht hard nodig in haar eerste tijd in Nederland. Het was lastig om aan de Nederlandse gewoontes te

wennen. Ingrid vertelt: “Ik liep ’s ochtends naar het centrum op blote voeten. Iedereen reageerde daarop en ik snapte niet waarom dat een probleem was. In Afrika is het heel normaal om op blote voeten te lopen. Hier kreeg ik daar heftige reacties op. Dan zeiden ze ‘je bent gek!’. Het wordt niet zo snel geaccepteerd als je iets anders doet wat de ander niet normaal vindt. Als je anders bent of als je opvalt, dan wordt eerder het probleem bij jou neergelegd. Terwijl het niet jouw probleem is maar het probleem is van de persoon die het bij jou wil neerleggen. Heel veel mensen hebben daarmee te maken.”

Loopbaan

Hoewel Ingrid nog geen Nederlands sprak toen ze in Nederland kwam wonen, wist ze flink van aanpakken. Na eerst vrijwilligerswerk als kok te hebben gedaan in een verzorgingshuis in Boxtel, ging ze aan de slag om oude fietsen te repareren en te verkopen in Vught. Ze volgde de opleiding Nederlands informatica en later is ze ook afgestudeerd als fysiotherapeut. Ingrid vertelt: “Ik moest de opleiding op een andere manier doen. Want je hebt vakken over hoe de spieren, botten en het zenuwstelsel lopen. Een vriendin heeft mij geholpen om deze vakken te kunnen leren door skeletten met spieren en

¹ Een VN-ambassadeur is iemand die de rechten van mensen met een beperking wil waarmaken, in de rol van ervaringsdeskundige en/of professional

botten te gebruiken. Daardoor kon ik alles voelen. Ik heb daarna gewerkt als fysiotherapeut met als specialisatie massage. Waar veel fysiotherapeuten zich specialiseren in apparaten als infrarood, heb ik mijn handen als specialisatie gekozen”.

Topsport carrière

Op een gegeven moment kon Ingrid niet doorgaan als fysiotherapeut want ze sportte in het Nederlands elftal van zaalvoetbal. Later is ze overgestapt naar Goldbal, wat ze ook op hoog niveau deed. Met Goldbal sta je met z'n drieën aan één kant, het is een soort zaalvoetbal alleen je schopt de bal niet maar je werpt de bal in een doel. De bal gaat vliegensvlug en je moet de bal van de tegenpartij zien tegen te houden. Ingrid vertelt: “Ik zie helemaal niets. Ik kan een bal tegenhouden door goed te luisteren. Dat doe ik op gehoor, dan weet ik ook in welke richting die gaat.” Na Goldbal kwam Ingrid in de atletieksport uit. Ze deed discus werpen, verspringen, polsstokspringen, kogelstoten en speerwerpen. In 2016 heeft ze in Rio de Janeiro op de Paralympische Spelen meegedaan en ze heeft daar een mooie 9^e plek behaald. Deze inspirerende vrouw laat zien hoe ver je met een groot geloof in jezelf kan komen!

Blijven geloven in haar doelen

Ook in de sport heeft Ingrid altijd erg voor zichzelf moeten opkomen. Ingrid vertelt: “Ik heb me altijd moeten bewijzen want niemand wilde mij coachen. Alle trainers zeiden: ‘dat durf ik niet, dan moet je een extra verzekering afsluiten, als je iemand voor zijn kop gooit met zo’n ding dan is iemand dood’. Niemand geloofde erin dat iemand die blind is dat kan doen. Ik ben ook de enige blinde discuswerpster die driemaal om haar as kan werpen. Dat niemand in mij geloofde, dat motiveerde mij juist dat ik het wilde bewijzen dat het wel kan.” Op een gegeven moment kwam Ingrid een sportjournalist tegen en die zei ‘ik zal mijn vrouw vragen’. Sindsdien had Ingrid een trainer. Niemand kon het geloven dat ze dat kon, want het is een gevaarlijk technisch onderdeel. Ingrid vertelt: “Waar het mij om ging: omdat een

ander zegt jij bent blind, dat kan niet’, moet ik dat dan geloven? Ik ga uit van mijn eigen kracht. Het motiveert me dan juist om verder te blijven zoeken. Als je alles in je leven moet laten afhangen van of je het daadwerkelijk kan en of anderen het goed vinden dat je het kan, dan kan je wel heel lang gaan wachten.”

“Je bent net zo beperkt als dat je zelf je beperking oplegt!”

“Blind zijn is voor mij geen beperking”

Ingrid vertelt: Mensen zeggen tegen mij dat ik een beperking heb. En als ik dan vraag waarom, dan zeggen ze: “omdat je blind ben, je kan niet alles toch?”. En dan zeg ik “maar kan jij dan wel alles?”. Blind zijn is voor mij geen beperking. Het is een deel van mijn leven, het is wie ik ben. Het is hun probleem dat zij dat als een beperking zien en dat proberen ze bij mij te leggen. Waar leg je die grens of je iets kan of niet? Of dat je een beperking hebt of niet? Een beperking leg je jezelf op. Alleen jij zegt tegen jezelf ‘ik kan dat niet’. Mijn buurvrouw komt altijd aan mij vragen of ik haar lamp kan vervangen, terwijl ze dat natuurlijk best zelf zou kunnen. Zij is iemand die kan zien, zij mankeert niets, maar ze kan geen lamp ophangen. Welke beperking heeft zij dan? Alleen omdat ik blind ben dan zou ik een beperking hebben. Je bent net zo beperkt als dat je zelf je beperking oplegt!”

Actief aan de slag als VN-ambassadeur

Ingrid vertelt: Als VN-ambassadeur spreek ik iedereen aan en schrijf ik iedereen aan. Ik spreek en schrijf veel bedrijven aan

bijvoorbeeld over hun website die niet toegankelijk of niet gebruiksvriendelijk is. Bedrijven reageren soms 'daar heb ik nooit zo over na gedacht'. Ik maak ze daar bewust van. Mijn minst favoriete bedrijven zijn bedrijven die tegenstribbelen en die moeilijk doen. Ik heb ook een aantal oordelen die lopen bij de College van de Rechten van de mens. Dat initieer ik zelf allemaal. Ik help ook de gemeente Vught bij het gemeentebestuur en bouwbeleid. Gemeente Vught moest nieuwe woningen bouwen, ik heb geholpen om nieuw bouwbeleid op te stellen om eerst toegankelijk te ontwerpen en dan toegankelijk te bouwen. Dat scheelt zoveel werk achteraf. Ik heb ook geholpen om een hele mooie antidiscriminatiebeleid en -agenda op te stellen. De gemeente Vught staat 100% achter hun antidiscriminatiebeleid. Daar ben ik het meest trots op. Zij hebben het VN-verdrag en alles wat erbij hoort volledig hebben omarmd. De informatie en kennis over het VN-verdrag begint bij al het personeel in de gemeente hoe zij daarmee omgaan en de omscholing daarvan. Dat begint in je eigen huis en daar ben ik heel trots op dat we dat hebben bereikt."

Ziekteproces

Een aantal weken geleden hoorde Ingrid dat ze ongeneeslijk ziek is. Ingrid vertelt: "Ik ben nog jong, ik ben 55 jaar. Je kan daar niet voor weglopen. Ik heb een goed leven gehad en ik accepteer het. Je kan hoog en laag springen, maar dat verandert niets. Het beste wat ik voor mezelf kan doen is het zo comfortabel mogelijk maken om de komende weken of maanden uit te zingen. Maar ik zal VN-ambassadeur zijn tot

zal blijven strijden voor een inclusieve samenleving waarin gelijkwaardigheid is."

"We lossen problemen niet op door er op dezelfde manier naar te kijken als toen we ze creëerden."

Mijn belangrijke boodschap

Ingrid is glashelder op de vraag welke boodschap zij aan iedereen wil meegeven: "We lossen problemen niet op door er op dezelfde manier naar te kijken als toen we ze creëerden. Dus als we andere oplossingen willen voor de complexe maatschappelijke vraagstukken van vandaag, dan moeten we anders gaan denken. Zowel burgers, bedrijven en organisaties als de overheid voelen die urgentie. Door de uitdagingen samen in concrete manieren en vanuit de verschillende belangen te benaderen, ontstaan er nieuwe, soms onverwachte inzichten. Vanuit deze inzichten bouwen we samen aan breed gedragen oplossingen waar alle partijen zich in kunnen vinden. En het is belangrijk om daar ervaringsdeskundigen of VN-ambassadeurs bij te betrekken." Tot slot voegt Ingrid daar nog aan toe: "Het is belangrijk om meer bewustzijn te creëren over het VN-verdrag om de samenleving toegankelijker te maken voor iedereen. Het gaat erom dat je zonder beperking gelijkwaardig bent aan mensen met een beperking. We moeten kijken naar de mens en de kwaliteiten van iedereen. Daar gaat het om! En zolang ik leef, zal ik er alles aan doen om daaraan bij te dragen."

Heeft u vragen naar aanleiding van dit artikel? Mail dan naar info@coalitievoorinclusie.nl

Tekst: Charlène van Belle | Foto's: Leo Ernst | september 2021

www.coalitievoorinclusie.nl

VN-ambassadeurs

Coalitie voor Inclusie